

GANXET 21

FITO LURI

REUS, 1971

Si el director Italo-americà Frank Capra fos viu i centrés la seva òptica cinematogràfica al Món de Reus per fer una de les seves delicioses i ensucrades pel·lícules, de ben segur rodaria *L'home que no tenia mai un no per ningú* inspirada en la vida del cantautor Fito Luri. Aquesta vella glòria del bàsquet local, que va provocar veritables estralls entre les jovenetes de l'època en la seva inoblidable etapa de vocalista a la mítica Orquestra La Padrina, s'ha convertit amb els anys en un referent músico-social al Baix Camp gràcies a les seves inspiradíssimes creacions musicals que generen una onada de simpatia realment excepcional.

Però més enllà de la innegable qualitat de les seves composicions, el cantautor de Cassiopea ha aconseguit una fidel cohort de seguidors seduïts pel que la periodista Ester Prats va encertar en batejar com el *fitolurisme* atenent la seva enorme disposició per col·laborar, desinteressadament, en totes les causes justes i solidàries on es reclama la seva presència. El Fito sempre hi és quan es tracta de posar la banda sonora de la nostra vida en qualsevol situació imaginable: des d'actuant a favor dels refugiats o en defensa del país, passant per musicar la cançó del Peret Ganxet o, fins i tot, transvestint-se en la formidable actuació de la gala dels Imprescindibles del 2017 a Canal Reus TV acompanyat per algunes figures remarcables de la comunicació local.

Si el *fitolurisme* acabés esdevenint una religió (i jo no descartaria res) el cantautor podria convertir-se un autèntic messies fent de la seva música el millor evangeli per fer-nos a tots més bones persones. En aquest cas segur que el món (el de Reus i el de més enllà) seria molt millor.

GANXETA ORDENADA

MARIA ROSA MOLAS CAPDEVILA

REUS, 19XX

L'estiu de 2017 la Isabel Martínez, possiblement una de les caçadores d'històries ciutadanes més preclares del Món de Reus, va publicar al Reus Digital una entrevista a la Maria Rosa Molas, la històrica bibliotecària del Centre de Lectura, coincidint amb la seva imminent jubilació. El reportatge estava plenament justificat: després de 45 anys de dedicació al primer ateneu de la ciutat, posava el punt i final a una trajectòria marcada pel rigor, la perseverança i la vocació de servei. Perquè amb ella, per l'usuari de la biblioteca, tot era fàcil, senzill, ràpid. Amb un somriure reconfortant, amb una eficàcia immediata, amb un saber estar extraordinari. Dit i fet, la senyora Molas responia amb diligència a qualsevol cerca bibliogràfica, et suggeria què buscar i et pujava un d'aquells immensos volums de l'hemeroteca amb una agilitat fabulosa. Després de tants anys de servei als usuaris de la biblioteca del Centre, costa imaginar-se aquest racó del carrer Major sense la seva imprescindible presència. Però la biblioteca ha quedat en molt bones mans, amb l'equip comandat per la diligent Montserrat d'Anciola. I a la senyora Molas la podem seguir veient per l'entitat fent classes d'enquadernació perquè, com ella recorda a l'entrevista, «és el meu enllaç amb l'entitat que no volia deixar perquè me l'estimo amb l'ànima de tants anys de treballar-hi.» Me l'estimo amb l'ànima. Una confessió que diu molt de la implicació i dedicació d'una gran professional que —manllevant l'encertada descripció de la Isabel Martínez a l'entrevista— recordarem sempre com la bibliotecària discreta i elegant del Centre de Lectura.

TOMÀS BARBERÀ MONNÉ

REUS, 1945

El qui fou Secretari General de la Cambra de Comerç de Reus, Joan Josep Sardà (a.c.s.) explicava tot sovint que mai s'atreveria a qüestionar qualsevol de les propostes ciutadanes que li traslladés l'empresari Tomàs Barberà per inversemblant que pogués semblar. Sardà ho argumentava recordant el dia que l'empresari paperer va plantejar, com a regidor a l'Ajuntament de Reus, la creació d'una escola de pilots que, inicialment, fou batejada com la Universitat de l'Aire. Amb aquest nom d'immediat molts van treure punxa al llapis. I els més agres feien conya recordant les vegades que Barberà s'havia especialitzat a vendre aire —o fum, que és el mateix— en moltes de les seves insòlites propostes com ara la del cèlebre vertebrat que havia de substituir l'ancestral carrilet de Reus a Salou. Però el mateix Sardà, i el Món de Reus sencer, es van treure el barret davant la capacitat d'aquest insigne reusenc amb tribuna oberta al Mercadal per fer el que era impossible. I avui el CESDA (nom actual de la Universitat en qüestió) s'ha convertit en una referència en la formació de pilots que mereix l'atenció —i els contractes— de les companyies aèries que busquen capital humà per fer volar les seves aeronaus. És per això que totes les realitats humanes necessitarien d'un Tomàs Barberà, algú que anés més enllà a l'hora d'imaginar la seva ciutat. Imaginar-la en gran. Perquè només així s'avança en benefici de la comunitat a la que representes. Ara només queda esperar que Déu i Sant Pere ens guardin al Tomàs per molts anys en benefici de la seva estimada ciutat de Reus.